

על שאר עבירות שבתורה — הקלות והחמורות, הזדונות והשגגות, וכן על עבירות שחייבין עליהן אשם תלוי, כגון מי שאכל דבר שהוא ספק חלב ספק שומן, בין אם הודע לו שאכל ספק חלב, ובין אם לא הודע לו, וכן על מצוות עשה ולא תעשה, כריתות ומיתות בית דין, על כולן — שעיר המשתלח מכפר [חוץ מאשר על טומאת מקדש וקדשיו!]

אחד ישראלים, ואחד כהנים, ואחד כהן משוח שווים בכפרתם, בשאר עבירות, על ידי שעיר המשתלח, חוץ מכפרתם על טומאת מקדש וקדשיו, שבה הם חלוקים בכפרתם, ביום הכיפורים.

מה בין כפרת ישראלים לכפרת כהנים ולכפרת כהן המשוח בטומאת מקדש וקדשיו? — אלא, שהפר לחטאת של כהן גדול, שמזים את דמו לפני ולפנים ביום הכיפורים, מכפר על הכהנים⁽²⁾ על טומאת מקדש וקדשיו, ואילו הישראלים מתכפרים בשני השעירים, הפנימי והחיצון.

רבי שמעון אומר: גם בשאר עבירות חלוקים הכהנים והישראלים בכפרתם, שאין הכהנים מתכפרים בשעיר המשתלח אלא בוידוי שמתודה הכהן הגדול על פרו. וטעמו של

אמרו לו חכמים לרבי שמעון: מהו שיקרבו זה בזה?

אמר להן רבי שמעון: יקרבו זה בזה!

אמרו לו: אם כן, אכן יהיו של יום הכיפורים, שכפרתן חמורה, שמכפרים אפילו על טמא שאכל בשר קודש, שחייב כרת אם אכל במזיד, קרבין בראשי חדשים, ומכפרים את הכפרה הקלה של הטהור שאכל בשר קודש טמא, שאינו חייב כרת אם אכל במזיד. אבל האיך שעירים של ראשי חדשים קרבין ביום הכיפורים לכפר כפרה שאינה שלה?! שהרי הופרשו לכפרה קלה בלבד!

אמר להן רבי שמעון: כולן באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו, ולכן אין זה משנה לאיזה ענין של כפרה הופרשו.

ועתה מבארת המשנה דיני כפרה נוספים, שהכל מודים בהם:

ועל זדון מקדש וקדשיו, שאכל בשר קודש או נכנס למקדש ביודעו שהוא טמא — שעיר יום הכיפורים הנעשה בפנים ובצירוף כפרת עיצומו של יום הכיפורים, מכפרין עליו!

אין זה מצד "לב בית דין מתנה", שהרי רבי שמעון לא סובר כן.

2. רש"י מפרש שהפר של כהן גדול מכפר על הכהנים על כל מה שהשעיר הפנימי והחיצון מכפרים, ומשמע שאין הכהנים מתכפרים כלל, אפילו בשעיר החיצון, אלא רק בפרו של הכהן הגדול. והנה, לגבי השעיר הפנימי, שפיר

שלאחריו. והקשו, כיצד יכול לכפר קרבן שהופרש לפני עשיית החטא? ותיצו, שהיות ונאבד הקרבן, נעקרה הפרשתו, ולאחר שנמצא חלה הפרשה חדשה לקרבנות שנעשו לאחר הרגל שעבר. וביאר הקהלות יעקב [סימן ו], שכונת התוס' לומר, שנעקרה הפרשת שעיר הציבור כאשר הוא נאבד, מדין "הקדש טעות", שעל הצד שיאבד, הם לא התכוונו להפרישו. אך